

Versiune anonimată

Traducere

C-159/21 - 1

Cauza C-159/21

Cerere de decizie preliminară

Data depunerii:

11 martie 2021

Instanța de trimitere:

Fővárosi Törvényszék (Ungaria)

Data deciziei de trimitere:

27 ianuarie 2021

Reclamant:

GM

Pârâte:

Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság

Alkotmányvédelmi Hivatal

Terrorelhárítási Központ

Fővárosi Törvényszék [Curtea din Budapesta-Capitală, Ungaria]

[*omissis*] În procedura de contencios administrativ în materie de azil, [*omissis*] desfășurată între **GM** ([*omissis*] Budapesta [*omissis*]), reclamant, [*omissis*] și **Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság** ([*omissis*] Budapesta [*omissis*]), **prima pârâtă**, [*omissis*] **Alkotmányvédelmi Hivatal** ([*omissis*] Budapesta [*omissis*]), **al doilea pârât**, [*omissis*] și **Terrorelhárítási Központ** ([*omissis*] Budapesta [*omissis*]), **al treilea pârât**, Fővárosi Törvényszék a adoptat următoarea

decizie:

Prezenta instanță inițiază o procedură de trimitere preliminară în fața Curții de Justiție a Uniunii Europene, în vederea interpretării de către aceasta a anumitor dispoziții ale Directivei 2013/32/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind procedurile comune de acordare și retragere a protecției internaționale (denumită în continuare „Directiva privind procedurile de azil”) și ale Directivei 2011/95/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind standardele referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate (denumită în continuare „Directiva privind condițiile pentru protecția internațională”).

Prezenta instanță adresează Curții de Justiție a Uniunii Europene următoarele întrebări preliminare:

1. Articolul 11 alineatul (2), articolul 12 alineatul (1) litera (d) și alineatul (2), articolul 23 alineatul (1) litera (b) și articolul 45 alineatele (1) și (3)-(5) din Directiva privind procedurile de azil trebuie interpretate – în lumina articolului 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”) – în sensul că, în cazul în care se aplică excepția prevăzută la articolul 23 alineatul (1) din directiva menționată, referitoare la existența unui motiv de securitate națională, autoritatea unui stat membru care a adoptat o decizie privind protecția internațională prin care refuză sau retrage statutul pe baza unui motiv de securitate națională și autoritatea specializată care a stabilit caracterul confidențial trebuie să se asigure că solicitantului, refugiatului sau străinului beneficiar al protecției subsidiare sau reprezentantului său legal i se garantează în orice caz dreptul de a accesa cel puțin informațiile sau datele confidențiale sau clasificate esențiale pe care se întemeiază decizia întemeiată pe motivul respectiv și de a le utiliza în procedura privind acea decizie, în cazul în care autoritatea responsabilă susține că furnizarea informațiilor sau a datelor respective ar fi contrară motivului de securitate națională?

2. În cazul unui răspuns afirmativ, ce trebuie să se înțeleagă exact prin „conținutul esențial” al motivelor confidențiale pe care se întemeiază decizia respectivă, atunci când aplică articolul 23 alineatul (1) litera (b) din Directiva privind procedurile de azil, în lumina articolelor 41 și 47 din cartă?

3. Articolul 14 alineatul (4) litera (a) și articolul 17 alineatul (1) litera (d) din Directiva privind condițiile pentru protecția internațională, articolul 45 alineatul (1) litera (a) și alineatele (3)-(4) din Directiva privind procedurile de azil și considerentul (49) al acesteia trebuie interpretate în sensul că se opun unei legislații naționale în temeiul căreia retragerea sau excluderea statutului de refugiat sau de străin beneficiar al protecției subsidiare se efectuează în temeiul unei decizii nemotivate, care se bazează exclusiv pe trimiterea automată la avizul obligatoriu și imperativ al autorității specializate, de asemenea nemotivat, care stabilește că există un pericol pentru securitatea națională?

4. Considerentele (20) și (34), articolul 4 și articolul 10 alineatul (2) și alineatul (3) litera (d) din Directiva privind procedurile de azil și articolul 14 [alineatul] (4) litera (a) și articolul 17 [alineatul] (1) litera (d) din Directiva privind condițiile pentru protecția internațională trebuie interpretate în sensul că se opun unei legislații naționale în temeiul căreia autoritatea specializată respectivă efectuează o analiză privind motivul de excludere și adoptă o decizie pe fondul în cadrul unei proceduri care nu respectă dispozițiile de drept material și procedurale ale Directivei privind procedurile de azil și ale Directivei privind condițiile pentru protecția internațională?

5. Articolul 17 alineatul (1) litera (b) din Directiva privind condițiile pentru protecția internațională trebuie interpretat în sensul că se opune unei excluderi întemeiate pe o împrejurare sau pe o infracțiune cunoscută deja înainte de adoptarea hotărârii sau a deciziei finale de recunoaștere a statutului de refugiat, care nu se bazează pe niciun motiv de excludere nici cu privire la recunoașterea statutului de refugiat, nici cu privire la protecția subsidiară?

Motive

I. Obiectul litigiului și situația de fapt relevantă

Reclamantul, resortisant sirian, a solicitat azil în anul 2005 în timp ce executa o pedeapsă privativă de libertate aplicată pentru utilizarea nelegală a unei cantități considerabile de stupefiante, în temeiul unei hotărâri definitive de condamnare din anul 2002. Reclamantul a obținut statutul de „persoană găzduită”¹, dar l-a pierdut în anul 2010, cu ocazia unei verificări a acestuia, confirmată printr-o hotărâre judecătorească. În anul 2011, reclamantul a depus o nouă cerere de acordare a statutului de refugiat, ocazie cu care Fővárosi Törvényszék a recunoscut statutul acestuia de refugiat „sur place” prin hotărârea din 29 iunie 2012. Ulterior, în anul 2019, a fost inițiată o procedură administrativă din oficiu pentru retragerea statutului de refugiat[,] acțiunea împotriva deciziei administrative respective (decizia [omissis] din 15 iulie 2019) a fost introdusă în fața instanței de trimitere într-o procedură de contencios administrativ în care reclamantului i s-a retras statutul de refugiat, cu toate că s-a constatat că se impunea aplicarea interdicției de returnare. În cursul procedurii administrative, al treia pârât (Centrul de combatere a terorismului) și al doilea pârât (Oficiul pentru Protecția Constituției) din prezenta procedură administrativă au concluzionat în avizul lor că șederea reclamantului în Ungaria constituia un pericol pentru securitatea națională. Pe baza concluziilor respective, autoritatea competentă în materia azilului a dedus că, în cazul reclamantului, exista un motiv de excludere de la recunoașterea statutului de refugiat și de străin care beneficiază de protecție subsidiară.

¹ NT: traducerea literală a termenului „befogadott”, unul dintre statutele reglementate de Legea maghiară privind dreptul de azil, tocmai pentru persoanele cărora nu li se acordă statutul de refugiat sau protecție subsidiară, dar cărora trebuie să li se aplice principiul nereturnării.

II. Argumentele esențiale ale părților

La începutul procedurii judiciare, reprezentantul legal al **reclamantului** a propus instanței de trimitere să inițieze o procedură preliminară în fața Curții de Justiție a Uniunii Europene (denumită în continuare „Curtea”); el a arătat că, în esență, nu putea accesa informațiile „confidențiale” esențiale din care rezulta pericolul pentru securitatea națională și că, în cazul în care ar avea acces la acestea, nu le-ar putea utiliza în cadrul procedurilor judiciare conform legislației în vigoare. Acesta a subliniat că interpretarea relevantă a Curții indică de asemenea că autoritatea competentă în materia azilului trebuie să efectueze o evaluare individuală a cererii și nu își poate întemeia decizia numai pe concluziile menționate în avizul autorității specializate (privind securitatea națională). În plus, reclamantul a considerat că dreptul maghiar – fără autorizarea dreptului Uniunii – adaugă un motiv de excludere contrar dreptului Uniunii printre motivele de excludere care conduc la retragerea statutului.

Al doilea și al treilea **pârât**, în calitate de autorități specializate, au făcut referire la împrejurările constatate în propriile lor proceduri și incluse în dosarul clasificat, și și-au menținut concluziile privind pericolul pentru securitatea națională.

Autoritatea competentă în materie de azil, desemnată ca primă pârâtă, a insistat asupra rezultatului intervenției autorităților specializate, desemnate ca al doilea și al treilea pârât, potrivit cărora șederea reclamantului pe teritoriul Ungariei constituie un pericol pentru securitatea națională. În lumina aspectelor anterioare, autoritatea competentă în materie de azil consideră că reclamantului nu i se poate recunoaște nici statutul de refugiat, nici cel de străin beneficiar al protecției subsidiare.

III. Dispoziții legale relevante:

Dreptul Uniunii

Dreptul Uniunii privind prima și a doua întrebare preliminară:

1. Directiva privind procedurile de azil, în special articolul 11 alineatul (2), articolul 12 alineatul (1) litera (d) și alineatul (2), articolul 23 alineatul (1) litera (b) și articolul 45 alineatul (1) și alineatele (3)-(5)
2. Carta, în special articolele 41 și 47

Dreptul Uniunii privind a treia și a patra întrebare preliminară:

1. Directiva privind condițiile pentru protecția internațională, în special articolul 14 alineatul (4) litera (a) și articolul 17 alineatul (1) litera (d)

2. Directiva privind procedurile de azil, în special articolul 4, articolul 10 alineatul (2) și alineatul (3) litera (d), articolul 45 alineatul (1) litera (a) și alineatele (3) și (4) și considerentele (20), (34) și (49)

Dreptul Uniunii privind a cincea întrebare preliminară:

Directiva privind condițiile pentru protecția internațională, în special articolul 17 alineatul (1) litera (b)

Legislația maghiară:

Dreptul maghiar privind prima și a doua întrebare preliminară:

Articolul 57 din a menedékjogról szóló 2007. évi LXXX. törvény [Legea nr. LXXX din 2007 privind dreptul de azil; denumită în continuare „Legea privind dreptul de azil”]

(1) În procedurile reglementate de prezenta lege, autoritatea specializată emite un aviz cu privire la aspectele tehnice a căror evaluare intră în domeniul de aplicare al competențelor sale. [...]

(3) Autoritatea competentă în materie de azil nu se poate abate de la avizul autorității specializate dacă decizia privind aspectele stipulate în acesta nu este de competența sa. [...]

Articolul 3 din a minősített adat védelméről szóló 2009. évi CLV. törvény [Legea nr. CLV din 2009 privind protecția informațiilor clasificate; denumită în continuare „Legea privind protecția informațiilor clasificate”]

1. Informații clasificate:

(a) Informații clasificate naționale: orice informații de interes public care pot fi protejate prin clasificare, care conțin marcajul de clasificare în conformitate cu condițiile formale menționate în prezenta lege sau în legislația adoptată în temeiul său, în privința cărora, indiferent de forma lor de prezentare, clasificatorul a stabilit în procedura de clasificare că divulgarea, cumpărarea neautorizată, modificarea sau utilizarea acestora, punerea lor la dispoziția unei persoane neautorizate sau împiedicarea accesului la acestea a persoanei împuternicite, pe durata perioadei de valabilitate, încalcă sau compromite în mod direct oricare dintre interesele publice care pot fi protejate prin clasificare (denumite în continuare, împreună, „aduce atingere”) și, având în vedere conținutul lor, limitează divulgarea și accesarea lor în contextul clasificării; [...]

[omissis] [definiții irelevante pentru prezenta cerere]

Articolul 11 din Legea privind protecția informațiilor clasificate

(1) Persoana interesată are dreptul să acceseze datele sale cu caracter personal care au statutul de informații clasificate naționale pe baza autorizației de acces eliberate de clasificator și fără a fi necesară o autorizare de securitate a personalului. Înainte de a accesa informațiile clasificate naționale, persoana interesată trebuie să prezinte în scris o declarație de confidențialitate și să respecte normele de protecție a informațiilor clasificate naționale.

(2) La cererea persoanei interesate, clasificatorul decide în termen de 15 zile dacă acordă autorizația de acces. Clasificatorul refuză autorizația de acces în cazul în care accesul la informații afectează interesul public care stă la baza clasificării. Clasificatorul trebuie să motiveze refuzul acordării autorizației de acces.

(3) În cazul refuzului acordării autorizației de acces, persoana interesată poate contesta decizia respectivă în cadrul unei proceduri în contencios administrativ. Dacă instanța admite acțiunea, clasificatorul este obligat să emită autorizația de acces. Curtea va examina cauza cu ușile închise. Procedura poate fi inițiată numai în fața unei instanțe care a fost supusă unui control de securitate națională în conformitate cu Legea privind serviciile de securitate națională. Reclamantul, persoana care participă în calitate de parte interesată împreună cu reclamantul și reprezentantul său nu au acces la informațiile clasificate în cursul procedurii. Alte persoane care participă la procedură și reprezentanții acestora pot accesa informațiile clasificate numai dacă au fost supuse unui control de securitate națională în conformitate cu Legea privind serviciile de securitate națională.

Articolul 12 din Legea privind protecția informațiilor clasificate

(1) Persoana responsabilă de prelucrarea informațiilor clasificate poate refuza să îi acorde persoanei interesate dreptul de a accesa datele sale cu caracter personal în cazul în care s-ar aduce atingere interesului public care stă la baza clasificării prin exercitarea dreptului respectiv.

(2) Atunci când drepturile persoanei interesate sunt invocate în fața unei instanțe, dispozițiile articolului 11 alineatul (3) se aplică *mutatis mutandis* instanței sesizate cu cauza și în ceea ce privește accesul la informațiile clasificate.

Articolul 13 din Legea privind protecția informațiilor clasificate

(1) Informațiile clasificate pot fi utilizate numai de persoanele care au o justificare în vederea îndeplinirii unei funcții statale sau publice și care, fără a aduce atingere excepțiilor prevăzute de lege, dispune de

- a) o autorizație personală de securitate validă și corespunzătoare nivelului de clasificare a informațiilor pe care dorește să le utilizeze,
- b) o declarație de confidențialitate, și
- c) o autorizație de utilizare. [...]

(5) Cu excepția cazului în care legea prevede altfel, revine instanței sarcina de a exercita prerogativele de dispoziție necesare pentru soluționarea cauzelor atribuite conform ordinii de repartizare, fără a fi necesare controlul securității naționale, autorizația personală de securitate, declarația de confidențialitate sau autorizația de utilizare.

Dreptul maghiar privind cea de a treia și cea de a patra întrebare preliminară:

Articolul 8 din Legea privind dreptul de azil

(4) Nu se poate recunoaște calitatea de refugiat unui străin a cărui ședere pe teritoriul Ungariei constituie un pericol pentru securitatea națională.

Articolul 15 din Legea privind dreptul de azil: „Nu se recunoaște protecția subsidiară străinului [...]

b) a cărui ședere pe teritoriul Ungariei constituie un pericol pentru securitatea națională.”

Dreptul maghiar privind cea de a cincea întrebare preliminară

Articolul 15 din Legea privind dreptul de azil: „Nu se recunoaște protecția subsidiară străinului [...]

ab) în privința căruia există un motiv de excludere în sensul articolului 8 alineatul (5);

Articolul 8 din Legea privind dreptul de azil

(5) Nu se recunoaște statutul de refugiat unui străin pe care instanța

a) l-a condamnat printr-o hotărâre definitivă la o pedeapsă privativă de libertate de cel puțin 5 ani pentru săvârșirea unei infracțiuni săvârșite cu intenție;

b) l-a condamnat printr-o hotărâre definitivă la o pedeapsă privativă de libertate pentru săvârșirea unei infracțiuni în calitate de recidivist, multirecidivist sau multirecidivist violent.

c) l-a condamnat prin hotărâre definitivă la o pedeapsă privativă de libertate de cel puțin 3 ani pentru săvârșirea unei infracțiuni împotriva vieții, a integrității fizice sau a sănătății, a unei infracțiuni care pune în pericol sănătatea, a unei infracțiuni contra libertății persoanei, a unei infracțiuni contra libertății și integrității sexuale, a unei infracțiuni de perturbare a liniștii publice, a unei infracțiuni contra securității publice sau a unei infracțiuni împotriva administrației publice.

IV. Motivarea trimiterii preliminare

Prima și a doua întrebare preliminară

Jurisprudența relevantă a Kúria [Curtea Supremă, Ungaria] consideră că drepturile procedurale ale părților interesate sunt garantate prin simplul fapt că instanța care efectuează controlul cu privire la o decizie administrativă bazată pe informații clasificate poate consulta documentele autorității specializate care conțin informațiile clasificate. Prin urmare, nu este necesar ca persoana interesată să poată cunoaște și utiliza informațiile în cauză sau cel puțin pe cele esențiale.

Jurisprudența Curții cu privire la limitarea drepturilor în legătură cu deciziile bazate pe informații confidențiale poate fi consultată în special în cauzele C-300/11 și C-593/10.

În cazul reclamantului, decizia autorității competente în materie de azil de a-l exclude de la protecția internațională se întemeiază exclusiv pe faptul că cele două autorități specializate care au participat la procedură (al doilea și al treilea pârât) au arătat în avizele lor că șederea reclamantului în Ungaria „constituie un pericol pentru securitatea națională”. Autoritatea competentă în materie de azil nu cunoștea motivele pe care s-a bazat avizul autorității specializate, inclusiv informațiile clasificate.

Nici reclamantul, nici reprezentantul său legal nu au putut formula argumente cu privire la avizul nemotivat al autorității de specialitate, obținut de autoritatea competentă în materie de azil în cadrul procedurii administrative, și nu au putut nici să conteste motivarea acestuia în procedura administrativă. Reclamantul are posibilitatea să depună o cerere de acces la informațiile clasificate care îl vizează în temeiul Legii privind protecția informațiilor clasificate, dar chiar dacă i se acordă acces la informațiile respective, acesta nu are posibilitatea să le utilizeze în procedura administrativă sau judiciară. [Pârâții din litigiul principal, Oficiul pentru Protecția Constituției și Centrul de Combatere a Terorismului, conform răspunsului lor la cererea de informații de interes public prezentată de Magyar Helsinki Bizottság (Comitetul Helsinki din Ungaria), nu au acordat părților interesate permisiunea de a accesa informațiile clasificate care le vizau pentru niciuna dintre cererile primite în anul 2019 și în al doilea semestru al anului 2020].

Lipsa unui drept de utilizare a informațiilor implică faptul că, chiar dacă ia cunoștință de informațiile confidențiale, reclamantul nu are posibilitatea să formuleze argumente cu privire la motivele pe care se întemeiază decizia adoptată în procedura de azil sau, prin urmare, de a prezenta argumente în sprijinul inaplicabilității motivului de excludere.

Legea privind protecția informațiilor clasificate nu permite autorității specializate care decide cu privire la autorizarea accesului să admită parțial cererea de acces

prin comunicarea conținutului esențial al motivelor care stau la baza avizului autorității respective.

Cu toate că instanța care verifică legalitatea unei decizii în domeniul azilului și a avizului autorității specializate pe care se întemeiază aceasta (astfel cum, în speță, este cazul instanței de trimitere) are dreptul să acceseze informații confidențiale sau clasificate, aceasta nu poate utiliza informațiile respective în nicio împrejurare, nici măcar în procedura principală, și nu poate face nicio declarație sau constatare în această privință, nici în cadrul procedurii judiciare, nici în hotărâre. Prin urmare, hotărârea instanței nu conține în mod obligatoriu faptele și împrejurările pe care se întemeiază aprecierea sa în această privință.

Instanța trebuie să reexamineze decizia administrativă și să se pronunțe în cele din urmă cu privire la aplicabilitatea motivului de excludere întemeiat pe informații confidențiale sau clasificate, fără ca reclamantul sau reprezentantul său să fi avut posibilitatea să își prezinte apărarea, argumentele sau faptele care pot contesta [aplicabilitatea] motivului respectiv în cazul său individual. Instanța poate hotărî, fără să își motiveze decizia, dacă informațiile clasificate invocate de autoritate pot justifica concluzia autorității specializate.

Instanța nu poate garanta comunicarea, în orice caz, către reclamant a conținutului esențial al motivelor pe care se bazează avizul autorității de specialitate și decizia pe fond în domeniul azilului supuse controlului instanței.

Articolul 23 alineatul (1) litera (b) din Directiva privind procedurile de azil nu a fost transpus în dreptul maghiar, ceea ce a condus la o derogare suplimentară de la excepția explicită autorizată la acest articol din directiva menționată. Totuși, nici directiva, nici articolul 72 TFUE, nici o altă dispoziție de drept al Uniunii nu le autorizează în acest sens.

Prin urmare, astfel cum am menționat, nu este clar dacă legislația maghiară invocată garantează drepturile procedurale fundamentale ale reclamantului consacrate de Directiva privind procedurile de azil și de articolul 47 din cartă, precum și dreptul la o cale de atac eficientă.

Dispozițiile menționate anterior din Directiva privind procedurile de azil necesită de asemenea o interpretare clară, deoarece o restricție sau un refuz privind accesul la informații confidențiale care aduc atingere drepturilor procedurale și dreptului la o cale de atac eficientă poate conduce, în ultimă instanță, la o încălcare a dreptului de azil (articolul 18 din cartă) și a altor drepturi fundamentale care fac parțial obiectul unei interdicții privind restricțiile (articolele 2, 4, 6 și 19 din cartă) în cazul unei decizii neîntemeiate în domeniul protecției internaționale.

Cea de a treia și cea de a patra întrebare preliminară

Curtea a statuat deja în cauza C-369/17 că autoritatea competentă în materie de azil trebuie să ia o decizie individualizată privind motivele de excludere, prin

examinarea și aprecierea pe fond a fiecăreia dintre faptele disponibile. Hotărârile pronunțate în cauzele C-715/17 și C-380/18 conțin de asemenea indicații referitoare la aprecierea respectivă.

În temeiul legislației maghiare, autoritatea specializată trebuie să emită un aviz obligatoriu și nemotivat cu privire la existența unui „pericol pentru securitatea națională” de la care autoritatea competentă în materie de azil nu se poate abate, astfel încât, în această privință, decizia acesteia din urmă conține doar o trimitere la avizul autorității specializate și o referire la legislație. În consecință, legislația maghiară are ca rezultat faptul că decizia pe fond privind protecția internațională este adoptată printr-o decizie a autorității competente în materie de azil – care nu cunoaște nici motivarea avizului autorității specializate – în care, în ultimă instanță, nu este posibil să se efectueze o examinare atentă cu privire la existența și aplicabilitatea în cazul individual ale motivului de excludere și nici să se ia în considerare circumstanțele individuale sau să se aprecieze necesitatea și proporționalitatea.

Din directivele și hotărârile relevante ale Curții rezultă că, inclusiv în cazul intervenției unei autorități specializate (în materie de securitate națională), autoritatea responsabilă nu poate lua o decizie cu privire la fondul cererii de azil (cu alte cuvinte, cu privire la aspectul dacă recunoaște sau retrace statutul de refugiat sau de străin beneficiar al protecției subsidiare) care se întemeiază în mod exclusiv și automat pe decizia unei alte autorități – care este investită cu competența de a se pronunța cu privire la o chestiune parțial specializată – fără a efectua ea însăși evaluarea prevăzută la articolul 4 din Directiva privind cerințele de azil.

Prin urmare, legislația maghiară are drept rezultat faptul că nu autoritatea competentă în materie de azil este cea care efectuează examinarea pe fond a protecției internaționale și care adoptă, în cele din urmă, decizia corespunzătoare, ci două autorități specializate care nu îndeplinesc condițiile și care nu sunt împuternicite în temeiul Directivei privind procedurile de azil să efectueze acea examinare și să adopte acea decizie și care nu își desfășoară procedurile în conformitate cu dispozițiile de drept material și procedurale ale directivelor relevante. O astfel de retragere a competenței, care pare să fie contrară dreptului Uniunii, poate aduce atingere garanțiilor procedurale prevăzute de dreptul Uniunii.

În cazul protecției subsidiare, cu toate că articolul 17 alineatul (1) litera (b) din Directiva privind condițiile pentru protecția internațională este o dispoziție imperativă, aplicarea acestuia necesită de asemenea o evaluare individuală, o examinare atentă și o apreciere de către autoritatea competentă în materie de azil. Pe de o parte, dispoziția însăși prevede că aprecierea existenței unei condiții referitoare la un pericol pentru securitatea națională care figurează în acest motiv de excludere trebuie să se bazeze pe „motive întemeiate”. Pe de altă parte, articolul 19 alineatul (4) prevede în mod expres obligația statului membru de a demonstra în fiecare caz că persoana în cauză nu are (sau nu mai are) dreptul la

protecție subsidiară în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) (și anume, argumentul privind pericolul pentru securitatea națională).

Cu privire la cea de a cincea întrebare preliminară

Autoritatea competentă în materie de azil a declarat, pe baza motivului de excludere prevăzut la articolul 15 litera ab) din Legea privind dreptul de azil, că reclamantului nu i se poate acorda statutul de străin care beneficiază de protecție subsidiară. În acest sens, autoritatea respectivă s-a întemeiat pe o hotărâre de condamnare pronunțată împotriva reclamantului la 6 iunie 2002, care a devenit definitivă în urmă cu 18 ani, pentru o infracțiune pe care aceasta o considera „gravă”.

Pedeapsa privativă de libertate aplicată în hotărârea menționată a fost executată de reclamant în anul 2004, în urmă cu 16 ani, iar această infracțiune era deja cunoscută atunci când reclamantului i s-a acordat statutul de refugiat, care i-a fost totuși recunoscut, și nici autoritatea, nici instanța care s-a pronunțat cu privire la acordarea statutului de refugiat nu au aplicat motivul de excludere în legătură cu această infracțiune.

Partea finală

[omissis] [considerații procedurale de drept național]

Budapesta, 27 ianuarie 2021.

[omissis] [semnături]